

MÚSICA

Feliu Ventura

MÚSIC. PRESENTA EL DISC 'CONVOCATÒRIA' DISSABTE A LA FIRA MEDITERRÀNIA DE MANRESA

“Volia que aquí hi hagués un espai de llibertat d'expressió”

Ofici “Soc cantautor, això que costa tant de dir, i vull donar un valor molt alt a la cançó” *Esperança* “Em va sorprendre que Jordi Cuixart m'enviés un text tan positiu”

JUAN MIGUEL MORALES / NEU AL CARRER

XAVIER CERVANTES
BARCELONA

“Soc un cantautor, això que costa tant de dir, i vull donar un valor molt alt a la cançó, que és música i lletra”, diu Feliu Ventura (Xàtiva, 1976), que acaba de publicar *Convocatòria* (Propaganda pel Fet), “un disc llibreta” produït amb Borja Penalba i Pau Chafer en què, a més de les cançons, hi ha textos de Jordi Cuixart, Santiago Alba Rico, Natza Farré, Sònia Moll i Martxelo Otamendi, entre d'altres. L'estrena aquest dissabte a la Fira Mediterrània de Manresa.

Per què has tardat tant de temps a publicar un disc amb composicions pròpies?

Perquè m'han passat moltes coses. El sentit de la meua vida no són les cançons, sinó la vida. He après a viure amb poc i no necessito una presència tan constant. No competeixo amb ningú i comparteixo el que puc. Crec que he arribat honestament a un acord amb mi mateix i les coses surten quan surten.

¿Convocatòria es pot resumir dient que hi ha esperança malgrat tot?

Sí. Bé, les cançons no canvien el món però acompanyen la gent que el canvia. Ja m'he tret de sobre qualsevol idea del cantautor messiànic. No sé si algú encara pensa que les

sems cançons canvien coses, però sí que crec que convoquen. Em convoquen a mi mateix quan les faig perquè em fan replantejar-me coses. I l'esperança... és la reivindicació de la felicitat, però no la felicitat que moltes vegades es descriu amb l'emoticonona d'un somriure imbècil. És un somriure militant per explicar que hi ha molts impossibles que ja no ho són: celebrem un poc i, quan vinguin els que vindran, podran mirar i veure que hi ha coses que es poden fer possibles. És una convocatòria a la celebració dels impossibles que s'han aconseguit per explicar que en queden uns quants però que també s'aconseguiran.

T'adreces a les generacions més joves, com quan a *Cançó de bressol enmig del col·lapse* cantes: “Vindràs a arreglar el que nosaltres vam embrutar quan ens creguérem invencibles”.

Sí, és això. Per a mi és saludable que el treball artístic tingui una continuïtat, un encarnar-se amb les quotidianitats al llarg del temps.

Tens un vincle molt fort amb el Kurdistan, i li dediques una cançó en un disc que es publica quan el govern turc comença l'atac contra els kurds al nord de Síria.

Sí, malauradament. Fins i tot en aquesta cançó també hi ha una mica d'esperança. Parlo d'un poble

Plural
“Vaig arribar a la conclusió que en aquest disc parlarien més veus”

Auster
“He après a viure amb poc i no necessito una presència tan constant”

semblant al nostre poble, amb un estat molt semblant a l'estat que tenim davant i on, malgrat tot, la reivindicació de la cerca de felicitat també hi és. De vegades les cançons cauen on cauen i no pots evitar-ho, i més quan estàs amb un material que és la realitat, una realitat a través de l'experiència i l'expressió artística però una realitat. Bé, de vegades passa al revés: fas una cançó que passa desapercebuda i els esdeveniments la tornen a posar d'actualitat.

Una de les peculiaritats de *Convocatòria* són els textos que han escrit diferents persones a partir del que els inspiraven les lletres de les cançons. Com vas tenir la idea?

Vaig arribar a la conclusió que en aquest disc hi participarien més veus que la meua. Vaig escriure un mail, a totes les persones el mateix: “Et convoque a escriure sobre el meu disc”. Vaig enviar-los les lletres perquè les cançons no estaven enregistrades, i el que va passar és que vaig gravar després de llegir els seus textos, així que els seus textos han influït en les cançons.

Com va anar demanar-li el text a Jordi Cuixart?

Ens coneixíem d'abans, bastant superficialment, però ens hem escrit en aquests últims temps i necessitava que alguna de les coses que s'havien quedat entre nosaltres no es

quedessin només entre nosaltres. Em va sorprendre que m'enviés un text tan positiu. Al final resulta que el meu disc parlava d'això, d'un misatge esperançador per molt empenyat que estigués. Em preguntaven fa poc si em feia por que això tapés el disc. Bé, ja estic acostumat que altres fets que no són les meves cançons tapin les meves cançons: el fet de cantar en valencià, el fet ser valencià... Així que no em preocupava i volia que aquesta peça hi fos i que aquí hi hagués un espai de llibertat d'expressió. Aquí no pot entrar cap jutge.

¿I esperaves que Martxelo Otamendi lligués la cançó *Tornarem a cantar* amb “la teràpia antifranquista” i amb Víctor Jara, que és un dels teus referents?

No ho sé. Jo parlava d'aquesta cançó des del punt de l'ofici. Com a reivindicació de la cantautoría que va ser apartada i que encara avui té mala imatge. A vegades ja penses que és inevitable perquè els cantautors són els que es neguen a si mateixos com a cantautors. És més una reivindicació de l'ofici que una cançó nostàlgica. Esclar que tornarem a cantar, perquè hi ha censura, que és del que parla la cançó, perquè hi ha policies als concerts... És lamentable, però és això. Martxelo parla des de la seva pròpia experiència, que també és l'actual. —